

1. **ULBERT Ádám:** *varangy épületesség / fantomérzékelések 1* - akvarell, ceruza, poliuretán, műanyag keret
/// *toad edifice / phantom senses 1* - watercolor, pencil, polyurethane, plastic frame - 30 x 42 cm - 2016
2. **ULBERT Ádám:** *varangy épületesség / fantomérzékelések 4* - acél, epoxi, gumi
/// *toad edifice / phantom senses 4* - steel, epoxy, rubber - 45 x 45 x 215 cm - 2016
3. **ULBERT Ádám:** *varangy épületesség / fantomérzékelések 2* - akvarell, ceruza, poliuretán, műanyag keret
/// *toad edifice / phantom senses 2* - watercolor, pencil, polyurethane, plastic frame - 21 x 30 cm - 2016
4. **ULBERT Ádám:** *varangy épületesség / fantomérzékelések 3* - akvarell, ceruza, poliuretán, műanyag keret
/// *toad edifice / phantom senses 3* - watercolor, pencil, polyurethane, plastic frame - 21 x 30 cm - 2016
5. **ULBERT Ádám:** *varangy épületesség / fantomérzékelések 5* - acél, epoxi, gumi
/// *toad edifice / phantom senses 5* - steel, epoxy, rubber - 45 x 55 x 216 cm - 2016
6. **ULBERT Ádám:** *varangy épületesség / fantomérzékelések 6* - animáció
/// *toad edifice / phantom senses 6* - animation - 2016
7. **Oliver LARIC:** *Verziók* - HD Video /// *Versions* - HD Video - 2010
(A művész és a Tanya Leighton, Berlin jóvoltából /// Courtesy of the artist and Tanya Leighton, Berlin)
8. **Nicolás LAMAS:** *A formátlanság értéke* - IKEA kosár-szerkezet, nyomtatott képek, márvány, szivacs, agyag, hamis kagyló, polírozott afrikai szobor, gumiszalag /// *The value of formlessness* - IKEA basket structure, printed images, marble, foam, clay, fake shell, polished African sculpture, rubber bands - 42 x 100 x 170 cm - 2014
9. **Nicolás LAMAS:** *Tárgyak rendszere* - IKEA szárító, ing, narancs, átható illat, szárított hús, bizsu, kígyóbőr, rézszálak, kő, acéltöredék, gyászbogárlárva /// *System of objects* - IKEA, dry rack, shirt, orange, ambient scent, dry meat, fake jewelry, snake skin, copper thread, T-shirt, stone, steel fragment, Zophobas morio - 72 x 72 x 162 cm - 2016
10. **Nicolás LAMAS:** *A jelentés rétegei* - vetítés /// *Layers of Meaning* - slideshow - 2012

2016/04/09-05/15

FIGURA COMPLEXUS

Megnyitó / Opening: 2016/04/08 (PÉN/FRI) 19H

Kiállítók / Exhibitors:

Nicolás LAMAS
Oliver LARIC
ULBERT Ádám

Kurátor / Curator:

FENYVESI Áron

A Trafó Galéria legújabb csoportos kiállítása három olyan művész munkáit mutatja be, akik a szobrászat műfajának narratív vetületeivel is foglalkoznak. A három alkotó - akik amúgy előszeretettel nyilvánulnak meg digitális formátumban is - bemutatott műveinek lényegi eleme a tárgyak, plasztikus formák történetmeséléshez kapcsolódó viszonya. A kiállítás rendkívül amorf és absztrakt művei értelmezési tartományukat és felvetéseiket arra az analitikus kérdésre fókuszálják, amit a kortárs képzőművészet sokszor figyelmen kívül hagy: mi a képek funkciója, szerepe, státusza, hierarchiája a kortárs digitális kultúrában? Hogyan manipulálunk történeteket képekkel, miképp manipulálnak funkcióváltó képek lehetséges történeteket?

A kiállítótérbe lépve a látogatók először **Ulbert Ádám** (1984) legújabb műveivel szembesülhetnek. Ulbert 2015-ös, már az amszterdami Rijksakademie rezidenseként kivitelezett ciklusa rajzokból, háromdimenziós objektumból és egy rövid animációból áll. A rendkívül komplex műtárgy-együttes lényege egyfajta médiumoktól független formai és technikai homogenitás. A művész olyan alapformák után kutat legújabb programjában, vagyis olyan alakzatok nyomában jár, amelyek ugyan egyértelműen formaként azonosíthatóak, de mégsem tudunk hozzájuk „önnön formáságukon” kívül más identitást, vagy narratívát társítani. Ulbert Ádám célja a formák egy olyan feltételezett alapállapotában végzett, ha tetszik archeológiai, ha tetszik pszichoanalitikai vizsgálat, mely azt próbálja meg láttatni a látogatókkal, hogy műveinek formái még nem jutottak el a differenciálódás olyan fokára, hogy bármilyen bizonyosságot lehessen róluk állítani formai mivoltukon kívül.

The exhibition of Trafó Galéria is showing works of three artists who are tending to deal with the narrative aspects of sculpture. For the artists - who are also keen on using digital language - it is crucial to examine the relation of objects and plastic forms to narration. The abstract and amorphous pieces are letting themselves be interpreted in the frameworks of an analytical question, which is often overlooked in contemporary visual arts: what is the function of images, what is their role, status, hierarchy in the age of digital culture? How are we manipulating stories with images, how are images with a changing function manipulating possible stories?

Entering the gallery space the viewers pass through the works of **Ádám Ulbert** (1984) first. Ulbert's cycle consists of drawings, aquarelles, objects and a short animation, which were all created in the frame of his program undertaken as the resident of Rijksakademie, Amsterdam. The core of this very complex series is the technical and formal homogeneity of the pieces which is not attached to any used media. The artist is searching for fundamental forms, which can be undeniably identified as forms, but beside their „formlessness” we can't attribute to them automatically, not even unconsciously an identity or narrative. The goal of Ádám Ulbert is to execute an archeological and psychoanalytical research into the deep primary state of forms, which tries to create entities, which are visibly forms; but beside this, we can't state, formulate any objective quality about them, because they haven't entered yet the process of differentialisation.

FLANDERS
ON/THE
MOVE

With the support of
the Flemish authorities

KÁLI KÖVEK

Trafó Kortárs Művészetek Háza, Trafó Galéria
1094 Budapest, Liliom utca 41.
tel/fax: +36 1 456 2044, fax: +36 1 456 2050
gallery@trafo.hu, www.trafo.hu

Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h

Ulbert ciklusai, miként a mostani is, rajzaiból, akvarelljeiből indulnak ki. A Trafóban bemutatott sorozatának elsődleges műve egy animáció, melyet részben a falakon is látható vízfestményeiből hozott létre, és amely annak ellenére, hogy animáció, mégis a művész leginkább „kétdimenziós” alkotása, amelynek az egyetlen harmadlagos kiterjedése az időbeliség. A sorozat alapjaként szolgáló papírműveket a művész az alkotófolyamat során sajátos gumi-reliefekké alakította át, melyeknek a kerete is saját gyártású. Ulbert háromdimenziós epoxi tárgyai szintén az animáció és a „gumi-rajzok” színskáláját és formakészletét viselik magukon. Ám ezek a szoborszerű műanyag tárgyak is sajátos fragmentumként jelennek meg az acél tartóeszközeiken, akár az archaikus szobortöredékek a klasszikus muzeológia eszköztárában. A sorozat sajátos képregényként, meseszerűen is működik a fragmentált cím alkotta haiku szövegbuborékjával, melynek szavai önmagukban állnak és nem kapcsolódnak egymáshoz, ahogyan a képek sem alkotnak narratív, csak formai egységet.

Szintén a muzeológia és az archeológia toposzaival játszik a Ghentben élő **Nicolás Lamas** (1980). A perui születésű művész két tárgy-együttese is értelmezhető sajátosan szikár wunderkmamerként, mely hol látszólag különleges tárgy-ritkaságokat, hol hétköznapibb használati tárgyakat rendel egymás mellé ipari tömegcikkek vázán, funkcionalista tartószerkezetén. Lamas installációjában rendkívül eltérő státuszú dolgok kerülnek közös nevezőre, hol archaikus művészi alkotások reprodukciói láthatók, hol lakásillatosítók szagolhatók, de megjelenik rajtuk levedlett kígyóbőr és élő szövet, ásványritkaság és bizsukkal díszített hústömb is. Ezen tárgy-együttesek egyes részletei önmagukban a bizarr woodoos hatásoktól az alkímiáig sokféle értelmezési tartománnyal rezonálnak. Ami viszont biztos, hogy Lamas mellérendelései és nagyon intenzív szenzuális művészete, amely szagokat, illatokat is erőteljesen magába foglal, egy nagyon új biológiai megközelítését adja az installációművészetnek. Lamas installációi egyszerre tézisek és antitézisek, dekonstruált mikrokozmoszok, amelyekben kéz a kézben járnak a hétköznapi elemek a vadsággal, a kulturális jelek a természeti tárgyakkal. A művek poétikus formák egzotikus utóéleteként is értelmezhetők.

Nicolás Lamas a kiállítótérben látható másik műegyüttese egy kétcsatornás vetítés, mely az *Értelem rétegei* címre hallgat. A művész 2012 óta tartó projektje a Trafóban egy diavetítés formáját öltötte magára, melyben a közönség olyan képeket láthat, melyek már első ránézésre is agyonmanipuláltak tűnnek. Már csak azért is, mert számos digitális képi interferenciát, látszólagos hibát, elmosódást tartalmaznak. A sorozat értésének egyik fontos rétege, hogy a művész a képeket, kortárs művészet világában rendkívül közkedvelt internetes tájékozdási pontként használt honlapokról gyűjtötte, mint a Contemporary Art Daily, a Mousse Magazine, vagy az ArtViewer. Persze a későbbi digitális manipuláció során a művész, hol újabb rétegeket

The present cycle of Ulbert, as in most cases of his previous ones, takes drawings and aquarelles as a starting point. The primary work exhibited in Trafó is his animation, which is created out of the images also visible on the wall. The animation in a way is the most two-dimensional work of Ulbert on display, basically its possible third dimension can be considered as temporality. The paperworks which were taken as starting points, were turned into rubber reliefs, which received also a plastic frame manufactured by the artist. The three-dimensional epoxy objects of Ulbert also bear the color-scale and form-set of the rubber-aquarelles and the animation. But the sculpture-like plastic objects are displayed as fragments on their metal structures, which can remind us of classical museological tools used for the display of archaic sculpture. The artist’s work also contains a “comics” layer, because with the fragmented haiku-like title can be understood as an abstract text bubble of the artworks. The words of the title also stand on their own as fragments, which can’t be linked directly to each other just as the images, which are not linked in a narrative way, only in an instinctive formal modus.

Nicolás Lamas (1980, based in Ghent) also playfully uses museological and archeological forms. The Peruvian artist’s object-based installations can be interpreted as Wunderkammers, which unite seemingly rare and exceptional materials, with everyday objects, on a skeleton of a functionalist mass industrial structure. In the installation of Lamas, objects with very different status get on the same page, like reproductions of archaic objects, house-flavor perfume, snake-skin, living tissue, rare minerals, and piece of meat decorated with fake jewelry. The separate elements of these object groups on their own can resonate with contexts ranging from voodoo to alchemy. But what we can take for granted is that the co-ordination of Lamas and his very extendedly sensual approach, also compressing very intensive smell, represent a very new and unique biological approach on installation art. The installations of Lamas are theses and anti-theses at the same time, a deconstructed microcosm, in which the banal and the wild go hand in hand, cultural signs align with objects of nature. The works can be interpreted as well as exotic afterlife of poetic forms. The other work complex of Nicolás Lamas visible in the space is entitled *Layers of meaning* consists, in its present form, of a two channel slideshow. In the ongoing project of the artist (2012-) the audience can experience overmanipulated images. They all contain very obvious signs and traces of digital interference, error and blur. One key to the work is the origin of the photos, which all are selected from such online media as Contemporary Art Daily, Mousse Magazine or ArtViewer, which all function as easily accessible online orientation points of the contemporary art world. The artist added digitally new layers to them or erased some of their basic visual elements. Lamas, with this gesture, actually created new works by appro-

ad hozzájuk, hol éppen töröl belőlük. Lamas lényegében ezzel a gesztusával új műveket hozott létre úgy, hogy kisajátította más művészek képi reprodukcióit, úgy hogy az azokon megjelenő műtárgyak teljesen elvesztették eredeti formájukat, minőségüket és jelentésüket. Ezen műkomplexum érdeklődése, értelmezési köre amúgy rendkívüli közelséget mutat Ulbert Ádám műveinek origójával. Hiszen Nicolas Lamas a képmanipuláció eszközével gyakorlatilag a kortárs képzőművészet vizualitásának eredőjét keresi, mégpedig digitális formai redukciók végrehajtásával, mely teljes mértékben elfedi a differenciáltságot a teljesen különféle kiállításokról készült reprodukciókon. Vagyis gyakorlatilag a forma nélküli kortárs formát találja meg a kiállításokról készült kirakat reprodukciók túlesztétizáltságában.

Az innsbrucki születésű, Berlinben élő **Oliver Laric** (1981) a *Versions* című videóprojektjével vált a videóművészet egyik nagyágyújává, amellett, hogy a maga idejében a Contemporary Art Daily és Artviewer vizuális erejével ható vvork.com-ot szerkesztette néhány művészkollégájával közösen. Laric *Versions* című videójának több verziója létezik, a 2010-es keltezésű művének vizuális és narratív kontextusa tartalmazta a legtöbb plasztikára illetve szobrászatra vonatkozó elemet, ezért esett ennek bemutatására a választásunk. A videó tudományos-ismeretterjesztő stílusra hangolt narrátora arra hívja fel a figyelmet, hogy mennyire lehetetlen a vizuális kultúra konkrét ősképeit meghatározni, hiszen a verziók, variációk kultúrája mindig is a modern emberrel együtt létezett. Nincsenek a metafizikai hierarchia csúcán álló eredeti képek, igazságok, minden az interpretációja következtében létezik, válik érzékelhetővé leginkább számunkra. Hiszen az európai művészet története során például számos műtárggyá avanszált kegytárgy, ikon verziója létezett, melyeknek nem az eredetiség volt az elsődleges értékmérője, hanem a használatiség. A képek, tárgyak folyamatosan átalakulnak, devalválódnak, hiszen tényleg minden relatív, a verzió verziója. Nincs objektív kép, ha tetszik ontológiailag igaz kép, melynek pontos felvázolható lenne az eredete. Ezen a ponton bátran felidézhetjük, hogy a másik két kiállító is hasonló gondolatköroket fut le műveivel: Ulbert Ádám különböző médiumú tárgyai lényegüket tekintve egymás sajátos variációi, Nicolás Lamas pedig gyakorlatilag új verziókat gyárt a kortárs képzőművészet hetente változó online ikonjaiból. Laric videójának különlegessége, hogy ikonikus gondolatmenete nem marad a művészeti gondolkodás medrében, kitér olyan globális vizuális kulturális példákra is, mint az animációs rajzfilmek és a sajtófotók.

Összefoglalva tehát a Trafó Galéria *Figura complexus* kiállítása egy kalandra invitálja látogatóit a kortárs képzőművészet homogenitását és mellérendeléseit firtató műveivel, melyek a formák, képek eredetét, ősképét, archetípusait kutatják a maguk holisztikusan kompakt megközelítéseivel.

priating the photo reproduction of other artists and made the original artworks lose their original form, quality and meaning. The affinity of this project can be interpreted parallel with the origo of the works of Ádám Ulbert. Nicolás Lamas searches with the tool of image manipulation for the roots of contemporary visuality, and completely covers the differentiability with digital reduction in different documentation of exhibition views. He finds the formless form in the overaesthetisation of contemporary art.

Oliver Laric’s (1981, born in Innsbruck, based in Berlin) video project *Versions* was one of his most groundbreaking works, which launched the global success of his artistic career. The 2010 *Versions*, which gained multiple different video variations contains the most references to sculpture and its relation to narrativity, that’s the reason why this version is screened in the Trafó exhibition. The narration of the video, which resembles the style of popular scientific documentaries, highlights the impossibility of finding the image-archetypes, as the culture of versions is part of mankind’s modernity. There are no images or any sort of truth connected to them, which would function as peak points of metaphysical hierarchy, since everything rather exists and can be perceived through interpretation. During European art history, many functional artefacts became art, as not their genuine source but their use was appreciated and valued. Images and objects constantly change their forms and get devaluated, as everything is relative and just a version of a version. There is no objective, or ontologically true image that would contain decodable traces of its exact origin. At this point, we may recall the program of the two other exhibitors as well: the pieces of Ádám Ulbert are basically variations of each other, and Nicolás Lamas creates new versions of the ever-changing icons of contemporary art. The particularity of Laric’s video is also based on the fact that he doesn’t only research the versions in the frame of art, but also in the context of visual culture as he refers also to iconic images of animated cartoons and press photography.

To sum it up, the *Figura complexus* exhibition invites its viewers for an adventure where everyone can investigate the homogeneity and co-ordination with the help of the artworks, which search for the origin of forms and images, archetypes’ with their holistic and compact approaches.